

Koczergi, 23 stycznia 2017 r.

Stowarzyszenie
„Nad Piwonią”
Koczergi 53 A
21-200 Parczew
oraz mieszkańcy

Samorządowe Kolegium Odwoławcze

w Białej Podlaskiej

ul. Brzeska 41,

21-500 Biała Podlaska

Strony: 1.

- 2. DMG spółka z o.o. w Wierzbówce**
- 2.**
- 3.**
- 4. Starosta Parczewski**
- 5. Rolnicza Spółdzielnia Produkcyjna
Koczergi**
- 6.**

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji

decyzji Burmistrza Parczewa o środowiskowych uwarunkowaniach inwestycji z 2 lutego 2011 r. (znak NPO.III.7624.12/09)

Na podstawie art. 157 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (dalej Kpa) wnosimy o stwierdzenie nieważności decyzji Burmistrza Parczewa o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni biogazowej w Koczergach gm. Parczew (działki nr 409 i 410) z 2 lutego 2011 r. (znak NPO.III.7624.12/09, dalej także jako decyzja) ewentualnie wnosimy o rozważenie stwierdzenia nieważności decyzji z urzędu i

poinformowanie nas o podjętych działaniach.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 80 ust. 2 ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. 2016 poz. 353 z późn. zm., dalej: udiś) decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach można wydać po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu, o ile został on uchwalony.

W odniesieniu do kwestionowanej w sprawie decyzji Burmistrza Parczewa z 2 lutego 2011 r. wskazać trzeba, że UCHWAŁA Nr XLVIII/299/2010 RADY MIEJSKIEJ W PARCZEWIE z dnia 3 września 2010 r.

w sprawie uchwalenia zmian w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Gminy Parczew dla obszaru poza granicami administracyjnymi miasta Parczewa (Dz. Urz. Woj. Lub. z 2010 poz. 2257) została uznana za nieważną wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z 22 lipca 2014 r. sygn.. akt II SA/Lu 369/14 i wyrok ten, wobec oddalenia skargi kasacyjnej Rady Miejskiej w Parczewie (wyrok NSA w Warszawie z 29 września 2016 r. sygn. akt II OSK 3205/14), jest już prawomocny.

W tym stanie rzeczy stwierdzić trzeba, że stwierdzenie nieważności uchwały rady gminy w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, w oparciu o postanowienia którego została wydana decyzja o o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie elektrowni biogazowej w Koczergach gm. Parczew (działki nr 409 i 410) z 2 lutego 2011 r. (znak NPO.III.7624.12/09, stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności tej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. jako wydanej bez podstawy prawnej. Stwierdzenie nieważności uchwały rady gminy wywołuje skutki od chwili jej podjęcia (ex tunc) i należy podzielić pogląd, że jest to sytuacja taka, jakby uchwała nigdy nie została podjęta (wyrok NSA z 27 września 2007 r., sygn.. akt II OSK 1046/07). Stwierdzenie nieważności uchwały, należy ocenić pod względem skutków jakie to wywiera na czynności prawne podjęte na podstawie takiej uchwały.

Plan miejscowy a także uchwała o zmianie planu miejscowego, zgodnie z art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu

przestrzennym jest aktem prawa miejscowego.

Akty prawa miejscowego zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, są źródłami powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły.

Podstawowym wymogiem decyzji środowiskowej, zgodnie z ww. art. 80 ust. 2 udiś, jest zgodność przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

W przypadku stwierdzenia nieważności uchwały o miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, trudno mówić o takiej zgodności z planem miejscowym. Zważywszy zaś na fakt, że stwierdzenie nieważności rodzi skutki *ex tunc*, można zasadnie twierdzić, że takiej zgodności nie było nigdy, od początku wydania decyzji, gdyż jest to sytuacja jakby uchwały o miejscowym planie, której stwierdzono nieważność, nigdy nie było w obrocie prawnym, nigdy nie została podjęta przez radę gminy.

Tym samym decyzja o pozwoleniu na budowę wydana w oparciu o plan miejscowy - uchwałę rady gminy, której następnie stwierdzono nieważność, w świetle art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. jest wydana bez podstawy prawnej. (por. analogiczne wywody Sądu w odniesieniu do decyzji – pozwolenia na budowę w wyroku NSA z dnia 25 maja 2012 r. II OSK 400/11).

Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest bezwzględnie wiążącym aktem prawa, dlatego też organ ochrony środowiska przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przedsięwzięcia, bada czy zachodzi zgodność z ustaleniami tegoż planu.

Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 1 sierpnia 2012 r., (sygn.. akt II OSK 829/11 nie wystarczy wykazać, że inwestycja jest niesprzeczna z planem. Oznacza to, że projektowana działalność musi być tożsama względem uchwalonego przeznaczenia terenu. Podkreślić należy, że weryfikacja zagospodarowania przestrzeni nie może się oprzeć ani na studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, ani na innym dokumencie potwierdzającym faktyczny sposób użytkowania działki a bezsporne jest, że pierwotne brzmienie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zmienione skutecznie zakwestionowaną uchwałą, nie zezwalało na ww. działkach ewidencyjnych zlokalizowanych w Koczergach na lokalizację inwestycji w postaci elektrowni biogazowej.

W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że z rażącym naruszeniem prawa (art. 156 § 1 pkt 2 Kpa) mamy do czynienia wtedy gdy treść decyzji jest jednoznacznie sprzeczna z treścią określonego przepisu. Decyzja administracyjna wydana wbrew materialnoprawnemu zakazowi rażąco narusza prawo (wyrok NSA z dnia 26 maja 1989r, sygn. akt. IV SA 339/89, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2006 r. sygn. akt. VII SA/Wa 61/06, opubl. CBOSA).

Przepis art. 80 ust. 2 udiś, w zdaniu pierwszym zawiera normę, która wprowadza podstawowe kryterium oceny zamierzeń strony ubiegającej się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wobec tego, jeżeli plan miejscowy nie przewiduje przeznaczenia terenu pod określone przedsięwzięcie, to organ ma obowiązek, wobec braku zgodności przedsięwzięcia z planem, wydać decyzję odmowną, bez dalszego badania rzeczywistego wpływu planowanej działalności na środowisko (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 23 kwietnia 2014 r. sygn. akt II SA/Wr 48/14).

Z tych względów wnosimy jak na wstępie.

Mieszkańcy wsi Koczergi
Stowarzyszenia

Zarząd

Załączniki:

1. Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Krajowego Rejestru Sądowego

2. Wyrok NSA